

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 824/2016-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť [REDAKČIA], zastúpenej Advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Matej Kukura, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/1999, za účasti Okresného súdu Košice I, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKČIA] na prerokovanie veci bez zbytočných preťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/1999 porušené boli.

2. [REDAKČIA] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 7 000 € (slovom sedemtisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Košice I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 363,78 € (slovom tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatosem centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Mateja Kukuru, PhD., Advokátska kancelária IURISTICO s. r. o., Cimborkova 13, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/1999 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 55/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že bývalý manžel sťažovateľky [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „navrhovateľ“) podal 13. septembra 1999 na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Konanie je vedené okresným súdom pod sp. zn. 10 C 950/99. Súdny poplatok navrhovateľ uhradil 27. septembra 1999. Sťažovateľka uvádza, že navrhovateľ sa domáhal vyporiadania majetku nadobudnutého počas trvania ich manželstva, ktoré bolo rozvedené rozsudkom okresného súdu č. k. 11 C 7/99-32 z 27. mája 1999.

Sťažovateľka ďalej uvádza: „2. Dňa 20. 10. 1999 zaslala sťažovateľka konajúcemu súdu vyjadrenie k predmetnej žalobe.

3. Dňa 17. 1. 2001 okresný súd vydal pokyn na doručenie vyjadrenia sťažovateľky navrhovateľovi.

4. Okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci na 5. 4. 2002, ktoré bolo bez vykonania dokazovania v dôsledku ospravedlnenej neúčasti navrhovateľa a školenia zákonného sudcu odročené na 24. 5. 2002.

5. Pojednávanie vytýčené na 24. 5. 2002 bolo v dôsledku ospravedlnenia sa právnej zástupkyne navrhovateľa z dôvodu kolízie pojednávaní a napriek účasti sťažovateľky i jej právneho zástupcu opäť bez pojednávania vo veci odročené uznesením súdu na 19. 9. 2002.

6. Okresný súd dňa 10. 9. 2002 vydal pokyn na zmenu dátumu pojednávania na 17. 10. 2002.

7. Dňa 17. 10. 2002 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, na ktorom boli vykonané výsluchy účastníkov konania a iné dôkazy. Pojednávanie bolo následne odročené na 16. 1. 2003.

8. Pojednávanie vo veci vytýčené na 16. 1. 2003 bolo odročené na 13. 3. 2003 na základe žiadosti sťažovateľky zo dňa 20. 1. 2003 z dôvodu jej pracovnej zaneprázdnenosti.

9. Pojednávanie vo veci vytýčené na 13. 3. 2003 bolo na základe žiadosti právnej zástupkyne navrhovateľa z dôvodu kolízie pojednávaní a z dôvodu školenia zákonnej sudkyne odročené na 22. 5. 2003.

10. Dňa 22. 5. 2003 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie vo veci, na ktorom súd vykonal dokazovanie a následne pojednávanie uznesením odročil na neurčito.

11. Uznesením zo dňa 6. 8. 2003 nariadil súd ďalšie pojednávanie vo veci na 15. 10. 2003.

12. Dňa 15. 10. 2003 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo odročené na 4. 12. 2003.

13. Dňa 4. 12. 2003 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, na ktorom účastníci konania požiadali o poskytnutie lehoty na mimosúdne dohodu, a pojednávanie bolo

z uvedeného dôvodu odročené na neurčito, s tým, že účastníci konania majú oznámiť súdu v lehote do 1. marca 2004, či došlo k mimosúdnej dohode.

14. Okresnému súdu bolo 11. 2. 2004 doručené podanie navrhovateľa, v ktorom oznámil súdu, že k uzavretiu mimosúdnej dohody medzi účastníkmi nedošlo.

15. Okresný súd vytýčil uznesením zo dňa 10. apríla 2006 ďalší termín pojednávania vo veci na 7. 6. 2006.

16. Na pojednávaní vo veci dňa 7. 6. 2006 súd vykonal ďalšie dokazovanie vo veci a pojednávanie odročil na 20. 9. 2006.

17. Dňa 20. 9. 2006 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo po vykonanom dokazovaní odročené na 22. 11. 2006.

18. Dňa 21. 9. 2006 doručila sťažovateľka súdu písomnosti ohľadne predmetu konania. Následne 25. 9. 2006 okresný súd vydal pokyn na doručenie výzvy právneho zástupcovi sťažovateľky na doručenie požadovaných písomností a dňa 6. 10. 2006 pokyn na doručenie urgencie uvedenej výzvy.

19. Dňa 3. novembra 2006 rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom III. ÚS 214/06-28 o porušení základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod. sp. zn. 10 C 950/99 a priznal navrhovateľovi i primerané finančné zadosťučinenie.

20. Dňa 22. 11. 2006 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci a ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 2. 2. 2007.

21. Na pojednávaní vo veci uskutočnenom dňa 2. 2. 2007 okresný súd vykonal dokazovanie a následne pojednávanie odročil na neurčito.

22. Dňa 26. 2. 2007 bol okresnému súdu doručený návrh právnej zástupkyne navrhovateľa na vykonanie znaleckého dokazovania ohľadne stanovenia hodnoty nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom vypořádania bezpodielového vlastníctva účastníkov konania. Dňa 27. 2. 2007 nariadil okresný súd termín hlavného pojednávania vo veci na 11. 4. 2007.

23. Dňa 11. 4. 2007 sa konalo pojednávanie vo veci, ktoré však bolo vzápätí odročené z dôvodu neprítomnosti svedka na 16. 5. 2007.

24. *Upovedomením zo dňa 11. 5. 2007 bolo účastníkom konania oznámené opätovné odročenie pojednávania na 15. 6. 2007 z dôvodu žiadosti právnej zástupkyne navrhovateľa, spolu s výzvou okresného súdu adresovanou účastníkom konania na predloženie písomných podkladov.*

25. *Dňa 15. 6. 2007 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, na ktorom súd vykonal dokazovanie a pojednávanie bolo odročené za účelom ďalšieho dokazovania na 12. 9. 2007.*

26. *Na žiadosť právnej zástupkyne navrhovateľa bolo pojednávanie vo veci zo dňa 12. 9. 2007 odročené na 23. 11. 2007.*

27. *Dňa 23. 11. 2007 sa uskutočnilo ďalšie pojednávanie vo veci, na ktorom bolo vykonané dokazovanie a pojednávanie bolo následne odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania.*

28. *Dňa 13. 3. 2008 okresný súd vydal uznesenie o ustanovení znalca, ktorým stanovil znalcovi povinnosť vypracovať znalecký posudok do 30 dní odo dňa doručenia súdneho spisu ohľadne určenia trhovej hodnoty rodinného domu a členského podielu družstevného bytu ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva.*

29. *Dňa 17. 3. 2008 súd telefonicky kontaktoval znalca za účelom zistenia adresy na doručenie uznesenia a spisu. Súdny spis bol znalcovi zaslaný 5. 5. 2008. Znalec vykonal miestnu ohliadku nehnuteľnosti, ktorá mala byť predmetom znaleckého posudku dňa 21. 5. 2008.*

30. *Dňa 1. 8. 2008 uznesením č. k. 10 C/950/1999-343 rozhodol okresný súd o znalečnom.*

31. *Dňa 8. 8. 2008 bol právnemu zástupcovi sťažovateľky doručený znalecký posudok.*

32. *Dňa 27. 8. 2008 bol spis postúpený na Krajský súd v Košiciach za účelom rozhodnutia o odvolaní znalca voči výške znalečného.*

33. *Krajskému súdu bol spis doručený 5. 9. 2008.*

34. *Dňa 15. 10. 2009 rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4 Co/285/2008-360 o odvolaní ohľadne výšky znalečného.*

35. *Spis bol doručený späť okresnému súdu 20. 11. 2009.*

36. *Okresný súd následne dňa 27. 11. 2009 nariadil termín pojednávania vo veci na 10. 2. 2010.*

37. Súd výzvou zo dňa 3. 12. 2009 vyzval súdneho znalca, aby oznámil súdu, k akému okamihu sú stanovené ceny nehnuteľností (či k dátumu vypracovania znaleckého posudku, alebo k roku 1999) a predvolaním zo dňa 3. 12. 2009 oznámil sťažovateľke nariadenie pojednávania na 10. 2. 2010.

38. Nálezom III. ÚS 220/09-41 zo dňa 20. januára 2010 rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky o porušení základného práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod. sp. zn. 10 C 950/99 a priznal navrhovateľovi i primerané finančné zadostučenie.

39. Dňa 10. 2. 2010 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci.

40. Dňa 15. 4. 2010 okresný súd uznesením č. k. 10 C/950/1999-379 ustanovil znalca na stanovenie trhovej ceny nehnuteľnosti ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvođe manželstva t. j. 17. 6. 1999 (doručené 23. 4. 2010)

41. Dňa 22. 7. 2010 sa uskutočnila ohliadka nehnuteľností znalcom.

42. Dňa 3. 8. 2010 vydal okresný súd uznesenie o predĺžení lehoty na vypracovanie znaleckého posudku do 30. 9. 2010.

43. Dňa 11. 10. 2010 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok.

44. Pojednávanie vo veci vytýčené na 16. 3. 2011 (predvolanie doručené právnomu zástupcovi sťažovateľky 1. 2. 2011) bolo odročené pre práceneschopnosť sudkyne na 20. 4. 2011.

45. Dňa 20. 4. 2011 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, ktoré bolo za účelom výsluchu znalca odročené na 1. 6. 2011.

46. Dňa 20. 5. 2011 sťažovateľka predložila súdu listiny, ako jej bolo uložené na pojednávaní dňa 20. 4. 2011.

47. Dňa 1. 6. 2011 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci a súd vykonal vo veci dokazovanie aj výsluchom znalca. Pojednávanie bolo odročené na 19. 8. 2011.

48. Dňa 19. 8. 2011 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, na ktorom bol vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa č. k. 10 C 950/1999-503.

49. Rozsudok súdu prvého stupňa bol doručený právnomu zástupcovi navrhovateľky 21. 11. 2011.

50. Dňa 21. 11. 2011 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľky doručené opravné uznesenie zo dňa 15. 11. 2011, č. k. 10 C 950/1999-530.

51. Dňa 5. 12. 2011 podala sťažovateľka voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa odvolanie.

52. Dňa 26. 1. 2012 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľky doručené opravné uznesenie zo dňa 24. 1. 2012, č. k. 10 C 950/1999-549

53. Dňa 27. 2. 2012 doručila sťažovateľka krajskému súdu vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa.

54. Európsky súd pre ľudské práva rozhodol rozsudkom 31. mája 2012 na základe sťažnosti navrhovateľa (sťažnosť č. 20986/10 zo dňa 29. marca 2010) o porušení článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v dôsledku neprimeranej dĺžky súdneho konania.

55. Dňa 14. 5. 2013 rozhodol Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 6 Co/55/2012-559, na základe odvolaní účastníkov konania tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

56. Dňa 18. 6. 2013 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľky doručené uznesenie odvolacieho súdu.

57. Dňa 18. 6. 2013 bolo právnenmu zástupcovi sťažovateľky doručené uznesenie Okresného súdu Košice I zo dňa 12. 6. 2013, č. k. 10 C/950/1999-568, o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie zo dňa 12. 6. 2013. Uznesenie krajského súdu o zrušení rozsudku súdu prvého stupňa bolo pritom okresnému súdu doručené 11. 6. 2013.

58. Dňa 19. 6. 2013 sťažovateľka podala odvolanie voči uzneseniu z dôvodu nesprávne vyrubenej súdneho poplatku za odvolanie.

59. Dňa 18. 7. 2013 podala sťažovateľka dovolanie voči uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo dňa 14. mája 2013, č. k. 6 Co/55/2012-559.

60. Dňa 10. 9. 2013 vydal okresný súd výzvu adresovanú právnenmu zástupcovi sťažovateľky na predloženie plnej moci na zastupovanie sťažovateľky v dovolacom konaní (doručené právnenmu zástupcovi sťažovateľky 12. 9. 2013).

61. Dňa 19. 9. 2013 oznámil právny zástupca sťažovateľky okresnému súdu písomným podaním, že plnomocenstvo založené v spise v konaní vedenom pod. sp. zn. 10 C/950/1999 sa výslovne vzťahuje i na dovolacie konanie.

62. Dňa 13. 11. 2013 vydal okresný súd opätovnú výzvu adresovanú právnenému zástupcovi sťažovateľky na predloženie plnej moci na zastupovanie sťažovateľky v dovolacom konaní.

63. Dňa 26. 11. 2013 doručil právny zástupca sťažovateľky súdu plnú moc na zastupovanie sťažovateľky v dovolacom konaní.

64. Dňa 21. 11. 2013 vydal okresný súd výzvu na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie.

65. Dňa 25. 3. 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 4 Cdo 450/2013 dovolanie sťažovateľky odmietol. Uznesenie bolo doručené okresnému súdu 24. 4. 2015.

66. Dňa 9. 10. 2015 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľky doručené predvolanie na pojednávanie vo veci vytyčené na deň 20. 11. 2015.

67. Dňa 20. 11. 2015 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci, na ktorom okresný súd vykonal dokazovanie a odročil pojednávanie na 18. 12. 2015.

68. Dňa 1. 12. 2015 doručila sťažovateľka okresnému súdu dokumenty v zmysle uznesenia z pojednávania dňa 20. 11. 2015.

69. Dňa 18. 12. 2015 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci a pojednávanie bolo opäť odročené na neurčito za účelom znaleckého dokazovania.

70. Dňa 11. 1. 2016 doručila sťažovateľka okresnému súdu písomné vyjadrenie, ako jej bolo uložené súdom na poslednom pojednávaní vo veci. “

Sťažovateľka po poukázaní na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 79/97, I. ÚS 41/02, I. ÚS 156/02, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02), ako aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Frydlender v. France) zastáva názor, že prerokúvaná vec nie je právne ani skutkovo zložitá, čo konštatoval aj ústavný súd vo svojich rozhodnutiach č. k. III. ÚS 214/06-28 a č. k. III. ÚS 220/09-41, ktorými rozhodol o porušení základného práva navrhovateľa na konanie bez zbytočných prietahov v predmetnom konaní.

Sťažovateľka uvádza, že dĺžka napadnutého konania jej spôsobuje nesmierne ťažkosti, pretože jej možnosť nakladania s majetkom, ktorý je predmetom bezpodielového vlastníctva manželov, je sťažená a v niektorých prípadoch úplne znemožnená. Sťažovateľka sa tak už viac ako 16 rokov nachádza v stave právnej neistoty, čo sa týka jej majetku.

Vo vzťahu k jej správaniu v napadnutom konaní sťažovateľka uvádza, že napriek tomu, že dvakrát požiadala o odročenie pojednávania, táto skutočnosť podľa jej názoru nemohla žiadnym spôsobom prispieť k takým zásadným priet'ahom, aké vznikli v napadnutom konaní. Sťažovateľka je toho názoru, že vždy včas reagovala na výzvy okresného súdu a plnila si povinnosti uložené okresným súdom.

Zároveň poukazuje na to, že sa sťažnosťami na priet'ahy v napadnutom konaní adresovanými predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov domáhala nápravy. Prvú sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní podal právny zástupca sťažovateľky 1. apríla 2008 (Spr 32/2008, pozn.) a druhú sťažnosť podala sťažovateľka 17. septembra 2013 (Spr 116/2013, pozn.). Dňa 21. októbra 2013 bol sťažovateľke doručený prípis predsedu okresného súdu zo 4. októbra 2013, ktorým jej bolo oznámené, že jej sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní je dôvodná.

Vo vzťahu k postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľka uvádza, že aj ústavný súd v náleze č. k. III. ÚS 214/06-28 z 3. novembra 2006 obdobia od 20. októbra 1999 do 17. januára 2001, od 27. marca 2001 do 17. januára 2002 a od 11. februára 2004 do 10. apríla 2006 označil za časové úseky, v ktorých došlo v dôsledku správania sa a nečinnosti okresného súdu k zbytočným priet'ahom v konaní. Napriek týmto nálezom ústavného súdu, ako aj opakovaným sťažnosťami na priet'ahy v konaní adresovaným predsedovi okresného súdu zo strany sťažovateľky okresný súd podľa sťažovateľky naďalej koná v napadnutom konaní spôsobom, ktorý má za následok, že zbytočné priet'ahy v konaní pokračujú, v dôsledku čoho konanie vo veci trvá už viac ako 16 rokov (v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu, pozn.).

Sťažovateľka považuje za potrebné osobitne zdôrazniť, že aj po rozhodnutiach ústavného súdu a jeho príkaze, aby okresný súd konal bez zbytočných prietáhov, okresný súd postupuje naďalej spôsobom, ktorý spôsobuje predlžovanie konania nad primeranú dobu. V tejto súvislosti poukazuje najmä na obdobie od 23. novembra 2007 do 27. novembra 2009 a tiež obdobie od 10. februára 2010 do 16. marca 2011. Podľa nej napriek tomu, že v týchto obdobiach boli vypracované znalecké posudky, okresný súd mal postupovať dôraznejšie voči znalcom vo vzťahu k dodržiavaniu lehôt na vypracovanie znaleckých posudkov. Sťažovateľka tiež namieta, že okresnému súdu trvalo dva mesiace, kým zaslal súdny spis znalcovi (od 17. marca 2008 do 5. mája 2008). Zároveň poukazuje na to, že okresný súd v konaní ustanovuje znalca už po tretíkrát k rovnakému predmetu znaleckého posudku. Sťažovateľka zastáva názor, že aj keď okresný súd v ostatnom čase nariaďuje pojednávania, dokazovanie vykonáva spôsobom, v dôsledku ktorého sa konanie naďalej predlžuje nad primeranú mieru, a predlžuje sa tak stav právnej neistoty na strane účastníkov konania.

Podľa sťažovateľky k celkovým prietahom v konaní prispel aj krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 55/2012, keď neprimerane dlhú dobu rozhodoval o odvolaní znalca proti uzneseniu o znalečnom. Sťažovateľka poukazuje na to, že spis bol krajskému súdu doručený 5. septembra 2008, no krajský súd rozhodol o odvolaní uznesením č. k. 4 Co 285/2008-360 až 15. októbra 2009.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo [redacted] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní pred Okresným súdom Košice I vedenom pod sp. zn. 10 C 950/1999 porušené bolo.

2. Základné právo [redacted] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd v konaní pred Krajským súdom v Košiciach vedenom pod sp. zn. 6 Co 55/2012 porušené bolo.

3. Okresnému súdu Košice I sa prikazuje konať v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/99 bez zbytočných prieťahov.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 16 000 € (slovom šesťnásť tisíc eur), ktoré je jej Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 € (slovom tisíc eur), ktoré je jej Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 363,78 € (slovom tristošesťdesiattri eur a 78 centov) na účet jej právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Výzvou z 10. októbra 2016 ústavný súd požiadal okresný súd o zapožičanie ich spisu vedeného pod sp. zn. 10 C 950/1999, ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný 24. októbra 2016.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 824/2016-28 zo 4. novembra 2016 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v časti týkajúcej sa porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní prijal na ďalšie konanie. Vo zvyšnej časti sťažnosť ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom zo 7. decembra 2016 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k vecnej stránke prijatej sťažnosti a k otázke vhodnosti ústneho pojednávania.

Dňa 20. marca 2017 bol ústavnému súdu doručený prípis predsedu okresného súdu sp. zn. 1 SprV/603/2016 zo 14. marca 2017, v ktorom po zrekapitulovaní chronológie úkonov, ktoré okresný súd v napadnutom konaní vykonal, k vecnej stránke prijatej sťažnosti predseda okresného súdu uviedol: „*Predmetná vec po právnej stránke nie je zložitá. Značný stupeň zložitosti predstavuje skutková stránka veci. Súd v priebehu doterajšieho konania vypočul viacerých svedkov a štyri krát nariadil vo veci znalecké dokazovanie.*

Súd v konaní nariadil množstvo pojednávaní, vykonal rozsiahle dokazovanie, ale aj napriek tomu do dnešného dňa vec nie je rozhodnutá.

Aj keď som nezistil v konaní dlhšie obdobia absolútnej nečinnosti, celková dĺžka konania je z hľadiska práva na rýchly a spravodlivý proces neakceptovateľná, preto som toho názoru, že sťažnosť účastníkov je čiastočne dôvodná.

Dĺžku doterajšieho konania ovplyvnili do značnej miery aj samotní účastníci konania podávaním rôznych procesných návrhov, opravných prostriedkov, niekedy aj zbytočných a návrhy na dokazovanie nepredniesli súdu naraz a v začiatku pojednávania, ale postupne podľa výsledku konania. Postoj účastníkov k prebiehajúcemu konaniu a ich podiel zodpovednosti za výsledok doterajšieho konania navrhujem zohľadniť.“

Zároveň predseda okresného súdu vyjadril súhlas s tým, aby ústavný súd rozhodol o sťažnosti bez nariadenia ústneho pojednávania.

Ústavný súd následne prípisom z 21. marca 2017 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, ktoré mu v prílohe zaslal, ako aj k otázke vhodnosti ústneho pojednávania.

Stanovisko právneho zástupcu sťažovateľky bolo ústavnému súdu doručené 28. marca 2017. Právny zástupca v ňom uviedol: „... *S názorom okresného súdu sa nestotožňujeme z nasledujúcich dôvodov:*

1. V súvislosti s tvrdením okresného súdu o tom, že sťažovateľky prispela svojim správaním k celkovej k dobe trvania konania, poukazujeme na skutočnosť, že sťažovateľka sa ospravedlnila z pojednávania vo veci jeden krát za 18 rokov.

2. K námietke okresného súdu, že k dĺžke konania prispeli i účastníci podávaním niekedy i zbytočných opravných prostriedkov a procesných návrhov, treba zdôrazniť, že podané odvolanie odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Iba dovolanie podané sťažovateľkou bolo odmietnuté...

5. Pokiaľ ide o návrhy sťažovateľky na vykonanie dokazovania, okrem tých, ktorých vykonania sa opakovane dožaduje od roku 2007, ďalšia potreba dokazovať niektoré skutočnosti vyplynula z rozhodnutia odvolacieho súdu. Treba zdôrazniť, že sťažovateľka od roku 2007 navrhuje vykonať dokazovanie, ktoré odôvodňuje disparitné rozdelenie majetku patriaceho do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súdy však tieto ignorujú – zo žiadneho rozhodnutia súdu prvej inštancie ani odvolacieho súdu nevyplýva, ako sa vysporiadali s predloženými písomnými dôkazmi, čo z nich zistili, nehovoriac o tom, že doposiaľ sťažovateľka k tejto otázke nebola vyslúchnutá, hoci to navrhovala...

7. Prieťahy na strane súdu sú pritom zrejme. Už po podaní žaloby dňa 13. septembra 1999 bolo prvé pojednávanie vo veci nariadené až na 5. apríla 2002... Na strane okresného súdu vznikli opätovné prieťahy v konaní aj za ďalšie obdobie, napr. v období december 2003 až jún 2006, ktoré okresný súd odôvodňuje práceneschopnosťou sudkyne a pridelením veci novému sudcovi, ďalej od doručenia prvého znaleckého posudku dňa 5. júna 2008 sa pojednávanie uskutočnilo až dňa 10. marca 2010, obdobne po predložení druhého znaleckého posudku dňa 11. októbra 2010 bolo pojednávanie vo veci vytýčené až na 16. marca 2011, a napokon, pojednávanie vo veci po doručení spisu okresnému súdu Najvyšším súdom Slovenskej republiky bolo vytýčené až po uplynutí siedmich mesiacov, nariadenie tretieho znaleckého dokazovania po šiestich mesiacoch odo dňa uskutočnenia pojednávania, atď..." Vzhľadom na uvedené právny zástupca sťažovateľky žiada, aby ústavný súd rozhodol v súlade s petitom prerokúvanej ústavnej sťažnosti, a zároveň vyjadril súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu.

V nadväznosti na vyjadrenia účastníkov konania ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 C 950/1999 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty

dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Ústavný súd hodnotil postup okresného súdu v napadnutom konaní a jeho jednotlivé procesné úkony podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, keďže prevažná časť úkonov okresného súdu bola vykonaná do 30. júna 2016. Vychádzajúc však z toho, že napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd poukazuje na to, že 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02,

IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, ktoré ústavný súd uplatňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádzajúc z toho, že predmetom napadnutého konania je rozhodovanie o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ústavný súd konštatuje, že po právnej stránke ide o štandardnú občianskoprávnú vec, ktorá patrí do rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva, a preto napadnuté konanie nemožno považovať za právne zložité. Na druhej strane ústavný súd uznáva, že potreba vykonania znaleckého dokazovania signalizuje určitý stupeň skutkovej zložitosti veci, táto však nemôže byť v danej veci taká, aby ospravedlňovala doterajšiu dĺžku napadnutého konania.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd zastáva názor, že správanie sťažovateľky v napadnutom konaní napriek tomu, že sťažovateľka celkovo dvakrát žiadala o odročenie pojednávania, kde jedno bolo skutočne odročené na základe jej žiadosti, v druhom prípade došlo k odročeniu z dôvodu na strane okresného súdu, a nezúčastnila sa piatich nariadených pojednávanií, na ktorých však bol prítomný jej právny zástupca, neprispelo výraznou mierou k doterajšej dĺžke konania. Vo vzťahu k procesnej aktivite sťažovateľky, na ktorú vo svojom vyjadrení poukázal aj predseda okresného súdu (predseda okresného súdu zastáva názor, že k doterajšej dĺžke konania prispeli aj samotní účastníci konania podávaním rôznych procesných návrhov, opravných prostriedkov a návrhov na dokazovanie, pozn.), ústavný súd poukazuje na to, že uvedené síce mohlo prispieť k doterajšej dĺžke konania predovšetkým z dôvodu potreby rozhodnúť o opravných prostriedkoch, na druhej strane však procesná aktivita sťažovateľky nemôže ospravedlniť nečinnosť, resp. neefektívnu činnosť okresného súdu, a už vôbec nie

to, že okresný súd vo veci právoplatne nerozhodol ani po uplynutí takmer 18 rokov od začatia konania (v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky, pozn.).

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu v napadnutom konaní.

Napadnuté konanie okresného súdu začalo ešte v roku 1999 (13. septembra 1999 bol okresnému súdu doručený návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, a to sťažovateľky ako žalovanej a [REDAKOVANÉ] ako žalobcu, pozn.). V jeho priebehu ústavný súd už dvakrát rozhodol, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru [REDAKOVANÉ] (III. ÚS 214/06 a III. ÚS 220/09, pozn.), a dokonca o porušení práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodol aj Európsky súd pre ľudské práva (rozsudok č. 20986/10 z 31. 5. 2012, pozn.), napriek tomu okresný súd ani do rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky vo veci právoplatne nerozhodol.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje predovšetkým na tú skutočnosť, že občianske súdne konanie, ktoré bez právoplatného rozhodnutia trvá tak dlho, ako to je v predmetnej veci, teda takmer 18 rokov, je už samo osebe z ústavného hľadiska celkom jednoznačne neprimerané a neospravedliteľné (m. m. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 261/07), a to bez ohľadu na skutočnosť, že ústavný súd nepripísal na ťarchu okresného súdu obdobie, v ktorom sa spis okresného súdu nachádzal na krajskom súde z dôvodu konaní o odvolaní, či už proti uzneseniu č. k. 10 C 950/1999-343 z 1. augusta 2008 o znalečnom, alebo proti rozsudku okresného súdu č. k. 10 C 950/1999-503 z 19. augusta 2011 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 10 C 950/1999-530 z 15. novembra 2011 (ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd zrušil rozsudok

okresného súdu z dôvodu, že bol nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktorý spočíval v tom, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu nespĺňalo zákonom predpísané náležitosti a zároveň okresný súd aj nedostatočne zistil skutkový stav, krajský súd preto uložil okresnému súdu, aby doplnil dokazovanie a určil rozsah bezpodielového spoluvlastníctva manželov v súlade s jeho v rozhodnutí vysloveným právnym názorom, pozn.), a nakoniec ani obdobie, keď sa spis okresného súdu nachádzal na Najvyššom súde Slovenskej republiky z dôvodu podaného dovolania.

Ústavný súd poukazuje na to, že takéto neobyčajne dlhé konanie možno spravidla už len na základe tejto skutočnosti považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate. V predmetnom prípade skúmanie všetkých neprimeraných postupov medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu je celkom jednoznačne nadbytočné, pretože o efektívnom postupe okresného súdu v napadnutom konaní už *prima facie* nemožno hovoriť. Účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, a to odstránenie stavu právnej neistoty účastníkov konania a požiadavka prejednávania veci v primeranej lehote podľa dohovoru, ktorá vyplýva zo všeobecnej zásady *justice delayed, justice denied* (oneskorená spravodlivosť, odopretá spravodlivosť), v napadnutom konaní, ktoré trvá takmer 18 rokov bez právoplatného rozhodnutia, nemožno posúdiť inak než ako porušujúci imperatív zakotvený v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že predovšetkým neefektívnou a nesústredenou činnosťou okresného súdu, ale aj jeho nečinnosťou (predovšetkým v obdobiach od 20. októbra 1999 do 17. januára 2001, od 27. marca 2001 do 17. januára 2002 a od 11. februára 2004 do 10. apríla 2006, pozn.) došlo v napadnutom konaní k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

III.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Vzhľadom na to, že ústavný súd už nálezom č. k. III. ÚS 214/06-28 z 3. novembra 2006 prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal, nepovažoval za potrebné uložiť túto povinnosť okresnému súdu opakovane.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 16 000 €, ktoré odôvodňuje tým, že okresný súd aj napriek predchádzajúcim rozhodnutiam ústavného súdu v napadnutom konaní aj naďalej postupuje spôsobom, ktorý predlžuje stav právnej neistoty sťažovateľky, čo sa týka jej majetkových práv, pričom doba tejto právnej

neistoty je podľa nej absolútne neprimeraná povahe sporu. Sťažovateľke nie je dosiaľ známy rozsah majetku, ktorý by jej mal pripadnúť v rámci vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva, tento nemôže ani v pokojnom stave užívať a navyše je neustále vystavovaná tlaku v súvislosti s nakladaním so spoločným majetkom. Priznaním primeraného zadost'učinenia by tak ústavný súd podľa jej názoru zmiernil následky, ktoré okresný súd svojim neefektívnym, neplynulým a nesústredeným konaním sťažovateľke spôsobil.

Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadost'učinenia.

Pri určení sumy primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil zásadou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je v prvom rade reparácia nemajetkovej ujmy sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 84/02, tiež napr. IV. ÚS 592/2012).

S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 10 C 950/1999, berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci sťažovateľky nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie sumy 7 000 € sťažovateľke za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku tohto nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiada o úhradu trov právneho zastúpenia v sume 363,78 €.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádza z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2015, ktorá bola 858 € (za dva úkony v roku 2016 – prevzatie a príprava zastúpenia a podanie sťažnosti), čo v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) činí 2 x 143 € a režijný paušál 2 x 8,58 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), a teda spolu predstavuje sumu 303,16 €. Pretože právny zástupca sťažovateľky preukázal, že je platiteľom dane z pridanej hodnoty, predložením osvedčenia o registrácii pre daň, ústavný súd v takom prípade zvyšuje priznanú úhradu o daň z pridanej hodnoty v rozsahu 20 % (60,63 €) podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, teda priznaná úhrada trov sťažovateľky by celkovo podľa výpočtov ústavného súdu predstavovala sumu 363,79 €.

Keďže sťažovateľkou uplatnená suma trov konania (363,78 €) nie je v rozpore s vyhláškou, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov konania v ňou požadovanej sume (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú náhradu trov konania v uvedenej sume je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017